

Θοδωρής Παπαϊωάννου

Ο ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ

εικονογράφηση:
Πέτρος Χριστούλιας

ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΘΟΔΩΡΗ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ
ΣΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ

Ανάποδα, εικονογράφηση: Τρις Σαμαρτζή, 2014
Βραβείο «Πηνελόπη Μαξίμου»
από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου 2015

Απέναντι, εικονογράφηση: Τρις Σαμαρτζή, 2015
Βραχεία Λίστα Κρατικών Βραβείων
για εικονογραφημένο παιδικό βιβλίο 2016,
Βραχεία Λίστα για το βραβείο σε εικονογράφο
και σε συγγραφέα εικονοβιβλίου
από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου 2016,
Ειδικό Βραβείο Βιβλιοπωλείων Public 2016

Σιλουανή, εφηβικό μυθιστόρημα, εικόνες: Ντανιέλα Σταματιάδη, 2017
Βραχεία Λίστα για το βραβείο εφηβικού - νεανικού βιβλίου
από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου 2018,
Βραβείο λογοτεχνικού βιβλίου για παιδιά
από τα Λογοτεχνικά Βραβεία Αναγνώστη 2018

Αντάμα, εικονογράφηση: Τρις Σαμαρτζή, 2018
Ειδικό Βραβείο Βιβλιοπωλείων Public 2019

Από την αρχή, μυθιστόρημα για ενήλικες, 2020

Μια στάλα μέλι, εικονογράφηση: Πέτρος Μπουλούμπασης, 2021
Βραχεία Λίστα για το βραβείο «Πηνελόπη Μαξίμου»
από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου 2022

Ούτε νότα, εικονογράφηση: Βασίλης Σελιμάς, υπό έκδοση

Ο ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ

© 2022, Θεοδωρής Παπαϊωάννου για το κείμενο
© 2022, Πέτρος Χριστούλιας για την εικονογράφηση
© 2022, Εκδόσεις Ίκαρος

Επιμέλεια – Διορθώσεις: Μαρία Συμεωνίδου
Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος
Παραγωγή: Κοτσάτος Α.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης - Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2022
ISBN 978-960-572-485-6

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Θοδωρής Παπαϊωάννου

Ο ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ

εικονογράφηση:

Πέτρος Χριστούλιας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΚΑΡΟΣ

Στον πατέρα,
που έφυγε λίγες μέρες αφότου μπήκε
η τελευταία τρεξίδα στο βιβλίο.

Στον θείο Στέργιο,
έναν από τους καλύτερους πελεκάνους
της Χαλκιδικής.

Στον Θεόδωρο Παπαγιάννη,
για τα βόγια της ψυχής.

Εκδρομή σε μουσείο γλυπτών; Όχι...

Η σκέψη που στροβιλιζόταν στο μυαλό της Αργυρώς τους τελευταίους μήνες ήταν: *Αχ, πότε επιτέλους θα τελειώσει το δημοτικό;* Είχε φτάσει στην έκτη τάξη παρέα με τα βάσανα που τα ονόματά τους είναι γνωστά σε όλους τους μαθητές: Γλώσσα, Μαθηματικά, Ιστορία, Γεωγραφία, Φυσική, Θρησκευτικά... Ένα μόνο μάθημα την έκανε ευτυχισμένη, αυτό των Εικαστικών. Το μάθημα που αγκάλιαζε το όνειρό της. Όποτε ερχόταν η ώρα του, έπιανε με όρεξη τα μολύβια και τις μπογιές της, τα ψαλίδια και τα χαρτιά της, τον πηλό και τα κομμάτια ξύλου και άρχιζε να δημιουργεί. Και έφτιαχνε με τα χέρια της θαύματα.

Δεν υπήρχε εικαστικός που να μην ξεχώριζε την Αργυρώ για το ταλέντο των χεριών της και να μην έδινε συγχαρητήρια στους γονείς της. Και δεν υπήρχε δάσκαλος ή δασκάλα που να μην τους έλεγε πόσο δυσκολευόταν η κόρη τους με τα υπόλοιπα μαθήματα. Δεν ήταν πως δεν προσπαθούσε η Αργυρώ. Ίσα ίσα, πάντα έδινε τον καλύτερό της εαυτό. Αλλά κάθε φορά το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο, αποτυπωμένο στα λόγια των δασκάλων σαν σε φωτοτυπία: «Είναι αδύναμη στα μαθήματα». Και, φυσικά, εννοούσαν όλα τα μαθήματα εκτός από τα Εικαστικά. Αυτά, για κάποιο λόγο, μάλλον δεν τα θεωρούσαν μάθημα, κι ως περιλαμβάνονταν στο ωρολόγιο πρόγραμμα.

Να, λοιπόν, γιατί η Αργυρώ περίμενε με ανυπομονησία να τελειώσει το δημοτικό και να δώσει εξετάσεις για το Καλλιτεχνικό Γυμνάσιο. Εκεί θα είχε περισσότερες ώρες, περισσότερες ευκαιρίες να κάνει αυτό που πραγματικά της άρεσε. Μαζί με τους γονείς της είχε συμπληρώσει ηλεκτρονικά την αίτηση που χρειαζόταν, και το μόνο που έμενε ήταν να πάει για τις εξετάσεις όταν θα ερχόταν η ώρα.

Η ανακοίνωση του δασκάλου ότι στην εκδρομή που θα πήγαιναν στις αρχές του Ιουνίου θα επισκέπτονταν το μουσείο του σπουδαίου γλύπτη Αστέριου δεν προκάλεσε ίχνος ενθουσιασμού στα περισσότερα παιδιά της τάξης. Εκδρομή σε μουσείο γλυπτών; Και μόνο η ιδέα τούς έκανε να αρχίσουν να γκρινιάζουν – είτε φανερά, είτε κρυφά.

Μόνο η Αργυρώ ενθουσιάστηκε. Και μέχρι να φτάσει η μέρα της εκδρομής κυριολεκτικά πετούσε, γεμάτη από μια γλυκιά προσμονή. Απ' ό,τι διάβασε στο Ίντερνετ, το πρωτότυπο μουσείο που θα επισκέπτονταν ήταν σχετικά καινούριο. Το είχε ιδρύσει πριν από μερικά χρόνια ο γλύπτης Αστέριος, ο οποίος είχε την ιδέα να ζωντανέψει το πέτρινο σχολείο του χωριού του, που έχασκε άδειο από παιδιά, μετατρέποντας το κτίριο και την αυλή σε μουσείο. Καθώς μάλιστα έμενε στο χωριό από τον Ιούνιο ως τον Οκτώβριο, συχνά ξεναγούσε ο ίδιος τους επισκέπτες.

Η Αργυρώ σταμάτησε να μετράει αντίστροφα τον χρόνο το πρωί που, επιτέλους, στάθηκε μπροστά στο πούλμαν, έτοιμη να επιβιβαστεί σε αυτό μαζί με δύο δασκάλες, έναν δάσκαλο και καμιά σαρανταριά ακόμη τελειόφοιτους του δημοτικού. Τα παιδιά ανέβη-

καν στο πούλμαν με σβελτάδα και άρχισαν να διαλέγουν θέσεις. Η Αργυρώ κάθισε δύο σειρές πριν από τα τελευταία καθίσματα, μαζί με τη Δάφνη, την κολλητή της φίλη. Στη γαλαρία είχαν ήδη αράξει οι υπόλοιποι της παρέας, ο Στέφανος, ο Χάρης και η Μαργαρίτα.

Με το που ξεκίνησαν, μικρές και μεγαλύτερες μαύρες οθόνες άρχισαν να γεμίζουν φως, καταπίνοντας αχόρταγα τα παιδικά βλέμματα – ευτυχώς, όχι όλα. Από τα νχεία του πούλμαν ακουγόταν μουσική, αλλά τα περισσότερα αυτιά ήταν καλυμμένα με ακουστικά. Ο καθένας και η μουσική του.

Όση ώρα διέσχιζαν τον κάμπο της Θεσσαλονίκης, η Αργυρώ και η φίλη της κουβέντιαζαν για ό,τι καινούριο τούς φανέρωνε η διαδρομή: τα χωριά, τα χωράφια με τα σιτηρά, τις λίμνες που αχνοφαίνονταν στα αριστερά... Η Δάφνη είχε βγάλει ένα μικρό τετράδιο και κάθε τόσο έγραφε – πάντα κρατούσε σημειώσεις για ό,τι την εντυπωσίαζε. Ταυτόχρονα άκουγε ξένη μουσική από το ένα ακουστικό του κινητού της, καθώς το δεύτερο βρισκόταν στο αυτί της κολλητής της. Κάπου κάπου τα δυο κορίτσια γύριζαν προς τα πίσω και αντάλλασσαν πειράγματα με τα παιδιά της παρέας τους, που ήταν όλο κέφια.

«Ας περάσουμε καλά τώρα εδώ, γιατί προβλέπεται μεγάλη βαρεμάρα όταν φτάσουμε», είπε ο Χάρης. «Έχω βρει ένα παιχνίδι σουπέρ: χτίζεις σπίτια, φτιάχνεις έπιπλα, ακόμη και πρόβατα. Φανταστικό! Ποιος είναι μέσα;»

Ο Στέφανος και η Μαργαρίτα έσκυψαν πάνω από το τάμπλετ του φίλου τους γεμάτοι περιέργεια.

Την ώρα που το πούλμαν άφηνε πίσω του τις στροφές του Χολομώντα και έπαιρνε τον δρόμο που διέσχιζε το πυκνό δάσος με τα έλατα και τα πεύκα, η Αργυρώ έβγαλε από το σακίδιό της ένα μπλοκ, το άνοιξε πάνω στα γόνατά της και άρχισε να αποτυπώνει τη διαδρομή με χρώματα. Λίγο προτού φτάσουν στα Βράσταμα, φάνηκε στα δεξιά της η θάλασσα. Αμέσως ο γαλάζιος μαρκαδόρος έπιασε δουλειά, γεμίζοντας μια καινούρια σελίδα του μπλοκ της. Κι όταν ο Άθως πρόβαλε επιβλητικός στο βάθος, άφησε για λίγο τη ζωγραφιά της, καθώς ο καμβάς της φύσης καθήλωσε το βλέμμα της. Στο διπλανό κάθισμα, η Δάφνη γέμιζε με λέξεις τις λευκές σελίδες του τετραδίου της.

Έπειτα από μιάμιση ώρα δρόμο, το χωριό του Αστέρου φάνηκε στα αριστερά, πλαγιασμένο στα ριζά του Αθούλη.

Μια ευγενική νεαρή γυναίκα υποδέχτηκε μαθητές και δασκάλους μπροστά στη μεγάλη αυλόπορτα του μουσείου και, αφού συστήθηκε, τους ζήτησε να την ακολουθήσουν όσο το δυνατόν πιο ήσυχα για να τους ξεναγήσει στο εσωτερικό του κτιρίου. Η ξεναγωγή στα εκθέματα της αυλής, τους ενημέρωσε, θα γινόταν από τον ίδιο τον γλύπτη Αστέριο, που βρισκόταν στο χωριό. Ακούγοντάς το αυτό, η Αργυρώ πέταξε από τη χαρά της. Για τα υπόλοιπα παιδιά, δεν άλλαζε τίποτα. Ένα μουσείο γλυπτών έτσι κι αλλιώς δεν φαινόταν να έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Τα πρώτα έργα του καλλιτέχνη, αυτά που είχε φτιάξει σε μικρή ηλικία, βρίσκονταν σε έναν μικρό χώρο που παλιά ήταν το δωμάτιο στο οποίο έμενε ο δάσκαλος. Πάνω από το τραπεζάκι όπου ήταν ακουμπισμένα κρέμονταν μερικές ασπρόμαυρες φωτογραφίες. Σε κάποια από αυτές, μια τάξη τελειόφοιτων είχε φωτογραφηθεί μαζί με τη δασκάλα τους μπροστά στα σκαλιά του σχολείου. Σε μια άλλη, ένας άντρας γύρω στα σαράντα, με κουστούμι και γραβάτα, πόζαρε καμαρωτός, λες και ήταν έτοιμος για κάποια επίσημη γιορτή. Η λεζάντα έγραφε: *Ευριπίδης Παπαγιουβάννης, δημοδιδάσκαλος.*

Στην κεντρική αίθουσα του μουσείου ο επισκέπτης μπορούσε να θαυμάσει νεότερα έργα του Αστέριου, μεγάλου μεγέθους κυρίως, φτιαγμένα από ξύλο και μέταλλο. Πολλά από αυτά περιλάμβαναν εξαρτήματα παλιών αυτοκινήτων ή ηλεκτρικών συσκευών, εξατμίσεις, βίδες, παξιμάδια, και ένα σωρό άλλα αντικείμενα που πριν να γίνουν έργο τέχνης ήταν απλώς απορρίμματα.

Μια ολόκληρη αίθουσα ήταν αφιερωμένη στην ιερότητα που απέδιδαν οι άνθρωποι στο ψωμί τα παλιά χρόνια. Τα γλυπτά ήταν τόσο παραστατικά, ώστε τράβηξαν την προσοχή των περισσότερων παιδιών. Έτσι, παρότι στην αρχή έκαναν λίγη φασαρία, άρχισαν να συγκεντρώνονται σε αυτά που έλεγε η ξεναγός, η οποία υπομονετικά και με απλά λόγια έδινε πληροφορίες για το κάθε έργο.

Η Αργυρώ δεν χόρταινε να κοιτάζει τα εκθέματα και να τα θαυμάζει. Κάποια στιγμή ρώτησε την ξεναγό αν επιτρεπόταν η φωτογράφιση και, παίρνοντας θετική απάντηση, με μόνο περιορισμό τη χρήση του φλας, έβγαλε το κινητό από το σακίδιό της –για πρώτη φορά από την ώρα που ξεκίνησαν για την εκδρομή– και άρχισε να φωτογραφίζει ό,τι της κινούσε το ενδιαφέρον.

Στην τελευταία αίθουσα του μουσείου τούς περίμενε μια έκπληξη. Μια ολόκληρη σχολική τάξη φτιαγμένη από γύψο! Τα θρανία, οι μαθητές, τα σύνεργά τους, τα πάντα, ολοζώντανα! Ο δάσκαλος, γύψινος κι αυτός, στεκόταν όρθιος, με ένα βιβλίο στο χέρι, φορώντας κουστούμι και γραβάτα – φτυστός ο δημοδιδάσκαλος Ευριπίδης της φωτογραφίας. Ήταν μια τάξη περασμένης εποχής, ψηλοτάβανη, με παλιά θρανία και μαυροπίνακα. Καθόλου δεν έμοιαζε με τη δική τους.

Τα παιδιά βγήκαν από το μουσείο εμφανώς αλλαγμένα. Αν πριν από την είσοδό τους στο κτίριο διάβαζες στα πρόσωπά τους «Αδιαφορώ» ή «Βαριέμαι», στην έξοδο έβλεπες χαρά και ενθουσιασμό. Περιεργάζονταν τα αναμνηστικά που είχαν προμηθευτεί, έδειχναν στα κινητά τους τις φωτογραφίες που είχαν τραβήξει και συζητούσαν με ενδιαφέρον για τα εκθέματα.

Η Αργυρώ έψαχνε με το βλέμμα τον γλύπτη, ώσπου τον είδε στη μέση της αυλής, καθισμένο πάνω σε ένα τεράστιο μεταλλικό φίδι που είχε καταπιεί κουτάκια αλουμινίου και θα κατάπινε κι άλλα. Ήταν ηλικιωμένος, αδύνατος, με πρόσωπο κοκκινισμένο από τον ήλιο, άσπρο μούσι και γυαλιά. Φορούσε ένα ψάθινο καπέλο και πρόχειρα ρούχα, κάπως λερωμένα.

Με βήμα ανάλαφρο και με τα ξανθά της μαλλιά να αναπηδούν στους ώμους της, η Αργυρώ προχώρησε ως τον Αστέριο και στάθηκε μπροστά του. Εκείνος την υποδέχτηκε με ένα πλατύ χαμόγελο και σύντομα έκανε το ίδιο με τους δασκάλους και τα υπόλοιπα παιδιά, που είχαν ακολουθήσει την Αργυρώ. Έπειτα σηκώθηκε, έσιαξε το καπέλο του και, απευθυνόμενος στους μαθητές, που αυθόρμητα στάθηκαν γύρω του σε ημικύκλιο –ένα ζωντανό ανθρώπινο γλυπτό–, είπε με ήρεμη φωνή:

«Γεια σας. Πολύ χαίρομαι όταν βλέπω τούτο το σχολείο γεμάτο, κι ας μη λειτουργεί πια. Κάποτε φοιτούσαν εδώ μέχρι και πενήντα τέσσερις μαθητές. Σε αυτό το σχολείο τελείωσα κι εγώ το δημοτικό. Με κάποια διακοπή, βέβαια – αναβολή, θα έλεγα καλύτερα. Άλλα χρόνια τότε...

»Ας τα αφήσουμε όμως τα παλιά, και ας σας συστηθώ. Είμαι ο γλύπτης Αστέριος. Το πραγματικό μου όνομα είναι Στέργιος Τσόλτας, αλλά εμείς οι καλλιτέχνες καμιά φορά χρησιμοποιούμε άλλο όνομα. Ίσως περιμένατε να φοράω διαφορετικά ρούχα, αλλά εκεί κάτω από το δέντρο ετοιμάζουμε μαζί με κάποιους φοιτητές ένα καινούριο έργο –όταν πλησιάσετε, θα δείτε μια μεταλλική κελώνα να παίρνει την τελική της μορφή–, οπότε με βρήκατε με τα ρούχα της δουλειάς. Έτσι είναι τα ρούχα ενός γλύπτη όταν δουλεύει. Πάντα λερωμένα – είτε από σκόνη, είτε από ρινίσματα μετάλλων, είτε από πριονίδι, είτε από γύψο. Μα, πιστέψτε με, δεν μπορούσα, από παιδί ακόμα, να φανταστώ πως θα έκανα κάτι άλλο στη ζωή μου.

»Ελπίζω να σας άρεσε η ξενάγηση στο εσωτερικό του μουσείου. Εδώ στην αυλή η ξενάγηση θα γίνει λίγο διαφορετικά. Μπορείτε να περιπλανη-

θείτε ανάμεσα στα γλυπτά της αυλής, να σταθείτε σε όποιο σας κινήσει το ενδιαφέρον –ή σε κανένα, δικαίωμά σας–, και εγώ θα είμαι εδώ για να σας διηγηθώ την ιστορία του. Προς το παρόν θα σας πω ότι τα περισσότερα έργα που εκτίθενται στην αυλή είναι φτιαγμένα από επαναχρησιμοποιούμενα υλικά και σε συνεργασία με φοιτητές. Καλή περιήγηση».

Καθώς τα παιδιά σκόρπιζαν στην αυλή, ο Αστέριος κάθισε πάλι πάνω στο μεταλλικό φίδι. Τα τελευταία χρόνια κουραζόταν εύκολα, και η φωνή μέσα του που του έλεγε πως είναι καιρός να αποσυρθεί όλο και δυναμωने. Είχε μάθει όμως από μικρός να μην το βάζει κάτω.

Ένα έργο δίπλα στην είσοδο της αυλής, που θαρρείς βρισκόταν εκεί για να υποδέχεται τους επισκέπτες, τράβηξε το ενδιαφέρον της Αργυρώς. Το πλησίασε και διάβασε τον τίτλο στη βάση του: *Ο πελικάνος*. Ύστερα πισωπάτησε, στάθηκε περίπου δύο μέτρα μακριά και σήκωσε το βλέμμα προς το παράξενο γλυπτό. *Πελικάνος; Ποιος πελικάνος;* αναρωτήθηκε. *Εγώ βλέπω κάτι σαν ανθρώπινη φιγούρα και ένα... τσεκούρι;... τεράστιο μαχαίρι;... Θα πρέπει να ρωτήσω τον κύριο Αστέριο.*

Την ίδια ώρα, άλλα παιδιά στέκονταν μπροστά σε γλυπτά, άλλα έτρεχαν γύρω τους, άλλα ψηλαφούσαν τα υλικά. Και ο Αστέριος, όταν είδε να σχηματίζονται οι πρώτες μικρές ομάδες γύρω από τα έργα –πόσο το χαιρόταν αυτό!–, σηκώθηκε και άρχισε να περπατάει διακριτικά ανάμεσά τους. Στεκόταν για λίγο σε κάθε ομάδα, άκουγε τις ερωτήσεις των μικρών επισκεπτών και έλεγε για κάθε έργο μια ιστορία. Τα παιδικά αυτιά ρουφούσαν ακόρταγα τα λόγια του ηλικιωμένου άντρα. Από τη μια ήταν ο τρόπος της αφήγησής του και από την άλλη οι ίδιες οι ιστορίες του, όλες πρωτότυπες και διασκεδαστικές. Δεν υπήρχε πρόσωπο δίχως χαμόγελο στο άκουσμα καθεμιάς από αυτές.

Η Αργυρώ περίμενε με υπομονή να λύσει τις δικές της απορίες. Κοίταξε άλλη μια φορά τον *Πελεκάνο* και αφαιρέθηκε για λίγο. Κι όταν στράφηκε πάλι προς τη μεριά του Αστέριου, εκείνος ανακοίνωσε το τέλος της ξενάγησης, ευχαρίστησε τα παιδιά και γύρισε στο φίδι του.

Αμίλητη και ακούνητη, λες και είχε μεταμορφωθεί σε γλυπτό ανάμεσα στα άλλα, κι ενώ οι συμμαθη-

τές της είχαν αρχίσει να τρώνε το κολατσιό τους, η Αργυρώ κοίταζε με απογοήτευση προς το μέρος του γλύπτη. Ξαφνικά όμως αναθάρρησε και κίνησε αποφασιστικά προς το μεταλλικό φίδι.

«Γεια σας», είπε στον Αστέριο μόλις έφτασε μπροστά του.

«Γεια σου κι εσένα. Πώς σε λένε;»

«Αργυρώ».

«Αργυρώ;» επανέλαβε ο γλύπτης και πετάχτηκε όρθιος, λες και κάποιος έβαλε ξαφνικά το φίδι στην πρίζα.

«Συγγνώμη αν σας ενοχλώ, αλλά δεν πρόλαβα να σας μιλήσω νωρίτερα. Υπάρχει ένα γλυπτό για το οποίο δεν ρώτησε κανένας. Εγώ όμως έχω ένα σωρό απορίες και...»

Ο Αστέριος κοίταξε προς τη μεριά του βουνού. Το όνομα του κοριτσιού είχε αστράψει σαν φλας και τώρα τον ταξίδευε χρόνια πίσω. Έμεινε για λίγο αμίλητος, με την Αργυρώ να τον κοιτάζει απορημένη: *Μήπως τον κουράζω; Μήπως, ύστερα από τόσες ιστορίες που διηγήθηκε, δεν έχει διάθεση για μία ακόμη;*

«Αργυρώ, λοιπόν», επανήλθε ο γλύπτης στο παρόν. «Ωραίο όνομα. Για πες μου», της έκανε νόημα

να καθίσει κι αυτή στην πλάτη του μεταλλικού ερπετού, «ποιο έργο είναι αυτό που σου κέντρισε το ενδιαφέρον;»

«Ο Πελεκάνος».

«Μάλιστα... Και σαν τι θέλεις να μάθεις για αυτό; Τι σου έκανε εντύπωση;»

«Κατ' αρχάς, το όνομα. Γιατί *πελεκάνος*; Κι έπειτα, η θέση του. Γιατί βρίσκεται στην είσοδο της αυλής και είναι το πρώτο έργο που βλέπουν οι επισκέπτες; Επίσης, τι παριστάνει; Δεν κατάλαβα, μα πιστεύω πως είναι κάτι πολύ σημαντικό».

«Εκτός από τη ζωγραφική, σου αρέσουν και οι ιστορίες, Αργυρώ;»

«Η ζωγραφική; Μα πώς...;»

«Τα δάχτυλά σου είναι μες στα χρώματα. Σίγουρα ζωγράφιζες στη διαδρομή ως εδώ».

«Σωστά. Τρελαίνομαι να ζωγραφίζω. Το όνειρό μου είναι να γίνω ζωγράφος».

«Πολύ ωραία, λοιπόν. Μια που σου αρέσουν οι ιστορίες και έχεις κι ένα όνειρο, θα σου πω μια ιστορία για όνειρα, όπως την έζησα εγώ και όπως μου την αφηγήθηκε μια αγαπημένη φίλη και κάποια άλλα προσφιλή μου πρόσωπα».